

Aslan Mahmuti

Reči trećeg govora

Pesme

2002

za Hanu i Darijana

ko su ova deca krvavih beonjača
i desni? zašto ih ne ljube usne neba i
zašto ih ne grli treća mesečeva ruka?

pitanja lome moždani orah. krik
zabavljen u dubini pluća bridi. crvena
lokomotiva parkira nas na slepom
koloseku. gledaš nas iz korektne
udaljenosti. ludo radiš. zasenili su te.
razbili o zbirna mesta. ostao si
bez govora. kažiprstom prelaziš preko
pločica mozaika. ne slutiš ništa.
neupućen si u tajne. neispitan. ostani
u svetu obaveza. ovde je predeo bola.
posvećeno mesto. ovde se živi i umire
od usana.

ove razvaline nekada su bile naseobina
vesele dece. mnogo godina odavde nije
poletio ni jedan beli balon u utrobu neba.

na nesigurnom smo tlu. među kratkoumnima.
tu počinje nepristupačan svet. vežbaš duh
promašivanju boljeg. ostaješ na mestu ili se
vraćaš u detinjstvo. misliš da je tamo izvor
univerzalne nade. mreže su ti uvek pune.
dobro te hrane. ostaješ potrebit. oskudan.
gubiš veselje za život. to je potpuno stanje.
sestra ti je nepovređena. čuva nebačeni kristal.
slab. nežan. nemoćan. zajedno trpimo štetu.
fizička tela ostaju bez zaštite. raste potajna
smrt u neoštećenom tkivu. previše milo je
zlo svetovanje. u davno umrtvljenim očima
odražavaju se kompozitori dobrih saveta.
u ogledalu su bezbedni. bez težine.

razmaženo koračaš bez sna. nežno se jadaš
i raskošno živiš. gustokos. prodornog vida.
spoznaješ najmanje potrese smisla.

nad njenim krevetom oblaci od tanke tkanine.
često te pokrivaju njihove senke. disanjem
daješ im nove oblike. od vas na tri koraka
umiru deca. mekanim pokrivačima stvarate
novi svet. pust. bez ljudi. nepokropljen krvlju.
vešto igrate odabrane uloge. blaženo postupate.
nevino. obnavlja vas žuto svetlo. ova raskoš
odjek je bliske propasti. ko stoji pred vratima?
glasovi mekušaca. svako pravi svoj izbor.
čovjek se nada finom življenju. otvaraš prozor.
kisele kapi putuju niz kožu lica. horizont
ranjen krvari u noć. ko začinje dan zna:
jednog mladog jutra potopiće nas poslednja
vrela plazma. bezimeno mleko pakla.

naoko dobra godina. upotrebljavaš pet
vihora plavih za poslanstvo. ispituješ sve
mogućnosti. obavićeš pošten rad uništenja.

bila si bogata dobrohotnim namerama.
uvek smela u nevolji: nije dobro ako je
stidljivost u potrebita čoveka. ti si jezgro
promena. odbijaš višeglasje i kažeš:
mnogovlašće ništa ne vredi. mesec se
nad tvojim temenom zaustavlja. ogledalo
ognjenog diska. plamen nebeskog kruga
ne ide u prilog vrstama. primati nestaju.
uveseljavaće te pohabani sivi grbavci.
za tebe vrline nestaju u slivniku. sanjaš
da te skitsko lutanje štiti od opšteg spasa.
spavaš na nogama. putuješ na talasima
vodenih kamila. na tri dana od večnosti
udara te peta ruka praskozorja. uzima ti
svih devet života.

redovi drvenih sanduka. na panjevima
stoje vrane – šume su očajno posečene.
redovi blatnjavih jama. mesto mrtvih kletvi.

veoma si glasit. nepustio si opštu orbitu.
kip čovečiji meri skamenjenim pogledom
dužinu tvoje senke. odavno si u begu. san
te čeka u pećinama. spalio si mostove za
sobom. na istim ste prsima bili odgojeni.
ubio si krvnog rođaka zbog reči. znamo
da imaš obrazloženje. jutro te neće sjajom
obasjati. snegom ćeš ostati zameten u belim
brdima. pogodiće te strele apolonove i
zadaće ti smrt bez bola. mirovaćeš posle
pretrpljene kazne. plakaćeš posle bratske
gozbe u mraku. u plitke vode večnosti odneće
te smrtne struje. u kostima će ti spavati morski
crvi i oktopusi se gnezditi u tvojoj lobanji.

m.p.

usnama iskazujemo razum. od čega živimo?
trajni poput leptira provodimo noć ispod
uličnih laterni. budi nas pisak novih vremena.

vraćaš nam iz praiskonog doba instinkt
samoodržanja. kamen temeljac životne
zajednice. ujedinjujemo ruke za odbranu
i borbu. noge su brze u poteri za plenom
i skoro da lete u bekstvu ispred jačeg. tih
si. pogledom objavljuješ opasnost. oni iza
trećeg brda saznaće kasno da nam se bliži
kiseli oblak. pažljivo motriš na prelivanje
dana u noć i novo ishođenje sunca. tih si
bedem našeg postojanja. reč ti je moćnija
od zemlje koja daruje plod. oponašaju te
i grlenim organima obrazuju raznolike
kombinacije glasova bez svesti o vrstama
pojava i odnosa. igraju se krvnom vatrom.
zahtevaće da spališ svitak i pošalješ znake
molitve u nebo. zažaliće prethodnu milost.

sebičan odabir izraza. razvijena sposobnost za estetska podvajanja. plamenovi satiru najstarijeg učitelja čoveka. smrt prirode.

obraćam ti se naročito rečju. deca beleže na voštane tablice rečenice zajedničke molitve. usliši ih. tragove prvog doba čovečijeg razvitka otkrivaju nam nebeski pejzaži. oblaci stvaraju teme za oči koje se mogu uzdići iznad bedema gradskih tamnica. čuveni arhitekti zasenili su ljude. obećali su revnosno negovanje lepote. stvorili su primere ljubavi koji su kadri izazvati snažne utiske. ništa više od toga. priroda zna da ne poznaju notne znakove muzike sfera. čovek ih tiho pita: koja ste imali osećanja u momentu stvaranja. oni u vidu imaju krasan komad dok svoje gradivo crpe iz predposlednjeg mraka. ipak se njihovo delo ne oslanja na zakone duše.

u prelaznoj zoni kiklopi igraju domine od hrskavičnih pločica ljudi. njihov se put u istoriji sveta slepo završava. život je greh.

osnovno pravilo glasi: ljubavi je potrebna raznovrsnost. u trećem račvanju smisla oni shvataju da povratka nema. roditelji nežno izgovaraju reči zabrane. željena deca okreću zelenim jezicima lizalice. druga deca i deca trećeg sveta kolutaju velikim očima ispred dugačkih objektivna – ovo je vreme velike gladi. doba prizvane epilepsije materije. oni će ti prebaciti da nemuževno misliš i govoriš. premestiće tvoj portret u potkrovlje. gledaće te mesečari i beli miševi iz predsoblja prkosa. na dan velikog lamanja vodićeš užareno kolo. proći ćeš trosložno posvećenje. postaćeš čist pred smrt. izabrani će te u naručja primati. nećeš zalutati tamo gde nisi jači od mnoštva.

na lakat uprt posmatram mlado sunce petog dana.
deca sakupljaju školjke za daleku severnu majku.
galebovi potapaju kraljevskog sobara u more.

živiš dobro bez suseda. došao si sa silnom strujom.
nebo je zaboravilo tvoj put. kažu da si vrlo vredan
divljenja. što jasnije ječiš više te žele kćeri korifeja.
savijena ruka obuhvata zaliv morski. vlada nežnim
namerama. sivi poslanik upire sa trga prstom u žene.
jezik poput jegulje giba se iz magareće glave. važne
su nove svetkovine. podiže naspram neba kesu sa
kovanicama. propoveda o ženi na leđima bika. kako
je živo u postelji njenoj. hteo bi da dođe do opšteg
razgolićenja. ribari mu pokazuju lakat. oni vole žene
u crnini. uklanjaš pramenove sa usana i besediš tiho:
razni su putevi do istine gole. i dalje: život i rodopis
rađaju se u srcu majke. odakle ti blažene reči? preko
kolena prelomljen dan donosi guste oblake. sestre
započinju sa hranjenjem stada. muževi dovode plen.
deca sede i slute zašto je dobra bila nojeva barka.

niže morbidno nebo spustilo vlažnu zadnjicu
na teme čoveka. ovaj zagledan u belog leptira
zaboravlja da je bitan. krvave ruke bez pokrića.

šta je to vreme – beležiš u zavetrini i piješ male
gutljaje vina. seku se veliki komadi ovčijeg mesa.
gozba ispod velike smokve. gledaš procvale usne
mladih žena. jezik ti pamti gorak ukus lekovitog
biljnog mleka. dobro je prema vama šestokrako
sunce sestre. nežan je vetar koji donosi osveženje
vašem sabirnom centru. kolena vaša bljeskaju kao
zvezde padalice. na etar sada počinje da deluje sila
zemljine teže - bezbrojne želje tamnoputih ribara.
noćas će mreže biti pune. pišeš dalje: dobro je vino,
ono nam daje hrabrost rasne životinje. malo si lud.
živiš u disharmoniji. retko jedeš i zapostavljaš viši
vazduh. kosti su ti trošne i zubi kvarni. pocrnećeš
kao ugarak kada modro nebo od tebe digne ruke.
reći će: vladanje mu je bilo loše. pisao je prigodne
stihove. pero je hranio krvlju pravovernih devica.

putnik podiže palac desne ruke uvis.
reka žalosti uzima ga u podzemni svet.
on vidi svoje unutrašnje organe. beli led.

smatraš sebe velelepim bogom. u arhivu
opšteg nereda mirno prelistavaš jelovnik
zelenog vrata. albatrosi napuštaju ostrvo.
samoća u tebi rađa bolestan strah. mrziš
samonikle pesnike. zahtevaš pokoravanje.
izbegavaš sporne stvari. pokrio te slepi mrak.
u najvećoj udaljenosti od sunca gospodariš
sirovim opijumom. zevanje te uzdiže iznad
prosečnosti. nedostaje ti jezgrovita misao.
medijum si pomame. isključuješ vremenskog
činioca. na podestu duhovnog mrtvila usne
grizeš do krvi. jedeš pasiji trn. krivokljuna
ptica kljuca te u grlo. koje je ovo ostrvo.
vezuješ petlju za veslo. u čun sklanjaš suve
sadržaje svesti. još držiš molekule na okupu.
ovo je ružan san s teškim priviđenjima.
da li ćeš izroniti ispod gornje ženske suknje.
ili ćeš ostati sleđen u bestidnom rukavcu.

ona jede mišice kičmenjaka. ima sjajnu kosu
i žestoki pregibak ruke. obdarena je da nešto
novo stvara. beleži belim krečnjakom: plodnost.

gospodariš pravim linijama i slomljenim laktovima.
slobodan prostor natapaš žitkim crnim mastilom.
u tvom svetu sunce gubi počasno mesto. klanjaš se
zelenim lobanjama. u senci njihovog pisanja bele se
tvoja bedra. primaš namreškane poslanike pakla.
radite zabranjene stvari u prisustvu staklenog oka.
vi ste zadnje sveštenstvo nabreklog tkiva. podstičete
oponašanje. celebrirate ponoćnje patnje. uz vaša
kolena kolone bezglavih. sveštenik trećeg reda
mokri po trupovima slavne braće. glasan smeh dopire
iz dubine grotla. glasnim smehom nebo objavljuje
ispravnima: vreme još nije zrelo. vi ste okruženi
opsenama – ječi nečiji glas iz sledećeg jutra. kada će
vas pokositi oštrica nabrušenog srebrnog meseca.
bestidni postaju sve lakoumniji u odsustvu smrti.
trezveni trpe i odlažu svadbe. ključeve plodnosti
čuvaju nevidljive ruke. čekanje se pretvara u agoniju.

snopovi dnevne svetlosti čekaju naše buđenje.
meni se treće oko ne otvara. sanjam da te imam.
izmičeš kao da te nose krila petog praskozorja.

ples tamnih silueta na jezeru. u tkivu vremena
peščana zrna. stojim na jednoj nozi između dva
horizonta: postojanja i ništavila. pružaš mi dlan.
nebo šalje rentgenski snimak starog kontinenta.
pokazuješ pupak ispod plave bluze. govoriš: to je
kolevka sveta, tu se susjeću zrake svemira. želiš
da u tvojim rukama zabridi žezlo. prepusti usud
kretanju vaseljene. brzim pokretom odseci palac
desne ruke. upravo čitam da se time iskupljuju
gresi. priželjkuješ novi početak. tvojim bićem
dnevnim vladaju želudačne kiseline. brojevi
odlažu bogatstvo. namenjena ti je stara staza.
neprohodna iza sedme litice. dogoreva sveća.
mrak se gnezdi u tvom krilu. prisiljava nas na
unakrsne veze. uznosiš me celovitim zahvatima.
zajedno tražimo saglasje sa svetom. nalazimo
ludo kamenje. iza večne vatre gledaju oči guštera.
zagrljaj nas odnosi preko šagalovog noćnog neba.
nad vrelin siluetama levitira dnevni znak pitanja.

njena tri obla neba mutna su rodilišta svetla.
neki misle da uzlazna linija vodi do života.
period zamora i istrošenosti. deveta opna.

u sivim dolinama dogorevaju čovečija nadanja.
noćne svetloporodilje hrane se bolestima uma.
pri začecu vidiš sedam boja. pamtiš i pričaš: ti
si anđeo na zemlji. gledam tvoje oči. pratim
tope pokrete tvojih usana. odlažem odgovor.
mesec je spavao u sobi. gost sam vremeni.
dalek mi je put. vraćaju me granice zemalja
poduzetnih ljudi. podstiču lutnju ostrvom.
sa blelih peščanih obronaka panonskog mora
razvezujem dušu. ovo je moja krv. jedite i pijte.
mila majko, da li uskoro stižem u predele sreće.
da li me očekuje uznesenje. da li sam lep kao
primat severne zvezde. da li sam bogat. da li
zdrav. nebo se naginje. zemlja mrtvo zjapi.
strah od pravde. nisam ubeđen u dobar ishod.
četiri dana me grliš. uskomešana krv iznad
oblaka stvara magnetna polja. tvoj osmeh
lepši od snova potvrđuje da sam tu. nas dvoje
i oko nas krug. magija boja ispod osmog neba.

komešanje u prestonici neumrlih. crni vikari
gordo izgovaraju složene rečenice. kazuju:
sila je kad je puno tržište. vreme blizu podne.

velika ravnodnevnica svako biće preobražava
se u nešto drugo. nema raskola na trgu i vode
se razgovori živi. ljudi žive bezbrižne duše.
potezi su pravilni i ravni pri rezanju kamena.
čitaš pisma iz zabravljene davnine. skriva te
od radoznalih pogleda sveti lug. svetlosno biće
lebdi nad vodama. budni su i vredni stručnjaci
za sveto. ispod stabla smrti mistična sjedinjenja
i ekstaze. osnivači prenose životnu snagu na
svoje potomstvo. moguće dolazi iz velike frigije.
počivaju na sidru krasnoplodni ljudi. lome se i
vijugaju u bolu ispred nebeske carinarnice. mlaz
čisto teče iz krvavog oblaka. žarkasti pogledi
utiču u moje teme. na pogrebu sam i mirim se
s mrtvacima. ne poznajem uzroke mlade nesreće.
znam da je moje srce uz tebe. jedem jabuke.
izgovaram molitve. gorim. čekam usne neba.

aleksandri a.

svaki deo bića gori nevidljivom vatrom.
pitaš: da li postoji duša, da li je vidim. da.
ona je tu. gospodari prazninom - mrtvo zvono.

na kamenu starijem od prvog dana sedim i
slušam. čitaš poglavlja priručnika iz harmonije.
nebo i zemlja ujedaju se ljuto. napajaju moje
grlo gustim nebom. trećim okom motriš sneno na
ilirski koren. razgovaram sa sudbinom. slovenska
bratstva okreću leđa boljem životu. druga carstva
stežu promet i gospodare crnim zlatom. do nas
dopire jecaj sa trga: morate hrani cenu sniziti.
treći glas govori: na vama kao greh leži krvna
krivica. primićeš devetomesečno dete bliže srcu.
uspavljuje ga mlada krv. uspavljuje ga čista duša.
bude ga jutarnje bombe. bude ga u gluvo doba.
između živih i mrtvih zavist vlada. probudićeš se
pod severnim nebom. sedmoprsta ruka baciće
senku na tvoj život. kupa se tvoja duša u beloju
vatri. ogrnuta srećom dotičeš sve tajne nove krvi.
pred njegovim imenom ostaješ nema. neka te čuva
pod severnim suncem beli vihor šestog savršenstva.

pozdravlja nas prašnjavi prsten sunca –
najavljuje skoro usijanje. razuzdani su
elementi. kaos. vreme najlepših pevanja.

bude nas zelene ruke na četvrtom dnu sna.
morske nemani trepere najluđim bojama.
šta znamo o dubini. želim od tebe da saznam
treću istinu. uzdižeš me pričom iznad neba.
bacam sidro u oblake i gledam tvoje medne
usne. talasaju me čula i varaju vešto. pričaj
mi priču o krvi. jedan glas iz sibirske stepe
tvrdi: sve je u glavi. moje biće izgleda razbijeno
na jezgra koja neusklađeno pamte. glavno je
da ne iščezne kosmički pisak. nevidljiva kičma
sveta sa svojih bezbroj pršljenova skupljena u
prsten oko sunca pokrenuće nova ledena doba.
požuri sa istinom krvi. budućnosti je sve manje.
do zadnjeg trena da poljupci i pevanja ne minu.

vidim u snu otvoreno krilo. veruješ
u uklanjanje zla. u luku spasa ne može
pristati. mesec - svedok zadnjeg vatrometa.

budi me drevni glas. progovara iz istočnog
jutra: pukotina je dobar znamen. pijem čaj
i razmišljam o prošlom. dlanovima suzbijam
svetlo iz čeone kosti. zvone zvona nebeskog
zvonika. ritam tvojih kolena smućuje razum.
najslabiju želju pretvaraš u žestoku požudu.
duga usamljenost te učinila takvom. neumorna
si u dočekivanju svog gosta. u trenutku radosti
dižeš se okomito uvis. sunce nestaje u tvojoj
kosi. spušta se u ponor ali mu ne doseže dno.
sluša muziku praporaca. rumeni se čedno dok
mi razgaljuješ srce. slušam tvoj šapat: ono
vredi toliko koliko vatre u sebi nosi. divim se
tvojoj moći da preobradiš jad u uživanje. mesec
i sunce otvaraju nam put kroz rajske vrtove -
pravednici sede bez radosti i prkose večno.

posmatrači kosmosa i oni koji se bave
pobijanjem svih herezi u sporu. sanjaš
konje za jahanje i pokazivanje raskoši.

mi smo podeljena bića bez mira. zlatno sunce
nad jutarnjim svetištem bdi. zdenac si između
elemenata celine. odvraćáš zlo i dozivaš dobro.
ispod masline polažeš zakletvu vernosti. u senci
smaragdne ploče uspravljáš kičmeni stub. svetlo
iz prizme obnavlja tvoju dušu. delim tamnicu sa
puhačima stakla. čeznem za sunčanim likovima.
imam neblagodarnu prirodu i tvrdoglavi prkos.
u stražnjem predvorju pijem vodu što oslobađa
od krivnje. budim se u vremenu sedme večnosti.
na obredan način kršimo zakon. imamo sveti cilj.
duh estonskih šuma pretvara mesec u krv. na putu
prema krasnoj zemlji zaustavlja nas čuvar praga.
daje nam prostora za igru. čudesno pustoši moju
glavu. zatvaram eter u levu komoru srca. gutaš
moj ključ. kad svo kamenje razmetnu ukazaće se
tajna vatra u hrastu i bagremu. pojaviće se svetlosni
čovek kad nebo prevrne zemlju. uzdignuće nas u
osmi svet nepomičnih sfera - obnovitelj vremena.

ko će mi reći šta će biti na kraju gneva. da li
će se delimičan čovek zaustaviti nedaleko od
stradanja. ulom – mesto rađanja žitkog svetla.

pozivaju nas na ekstazu. obećavaju uništenje
u vatri. odbrojavamo zadnje dane velike godine.
blistaju ti beloočnice dok u uvali dlanovima
sakupljaš morsku penu. donosiš sreću sama
po sebi. uzlazi i silazi u miru duša tvoja. uspešno
sprovodiš veliko delo. ljubavlju održavaš kosmički
red. periodično obnavljaš svet. proučavam svojstva
kamena i meseca tankoćutne prirode. u drugom
sećanju spominjem se totalnog čoveka. on rađa
vetar. njegovim nozdrvama diše prvi pokretač.
ograničen na moć besmrtnosti vodi rat bez pitanja.
deca smo urbanih dolina. sanjamo tragove mira.
grudni koš kao nasukana barka u mekanim plavim
jastucima ukazuje na plimu i oseku. noćne suze
klize niz tvoje lice. gutam ledene kocke neba.
okrećem listove knjiga. mucam u praskozorje.
luna umorna od bekstva utapa se u mrtvom moru.
jutarnje nebo ostaje pustinja. eho užarene praznine.

budi me zvuk nebeske pforte u sobi trećeg
rastanka. severno nebo nad našim telima
obučenim u vatrene odore gole strasti cvili.

zlo kad se njime ovlada daje moć. ona u duši
uspostavlja kosmički tok. kad zvezdano telo
čoveka obuzme san – požuda poteže strasti u
fizički dan. proučavamo oblike budućnosti na
zvezdanim stazama. pratimo srebrnu nit kroz
živote nad životima, u dubine nad dubinama.
sveta spoznaja neba izmiče u polarnim jutrima.
u hotelskoj sobi pratim usnama tvoja buđenja.
uskomešana krv zamagljuje umeće tumačenja.
dve nebeske kuće sa temeljom na tvojim grudima
i ognjena tela iz knjige simbola u mreži komora.
u njima je mir za moje oči. u njima je hram za
moju krv. pustinjački stan. usplamtela pećina.
u vaseljskoj peći tri gluve noći jako sagorevam.
ti si ognjište moje. kladenac. vatra. halucinacija.

prolazi vreme u čekanju. pucketaju u kosmičkoj
peći kosti palih anđela. zajedno sa njima sagoreva
kult zvezda. vreme je za početak drugog života.

tumač si znakova i pokretačke volje. hraniš se
medom i mlekom u mramornom podzemlju.
besediš zlatnom magarcu o muškom načelu.
oslanjaš se o savijeni štap bez čvorova. crtaš
dugačkim noktom u vazduhu nebeska područja.
vladaš jezikom ptica. srčanim magnetom lako
pokrećeš kamenje i ljude. gospodariš bojama
koje okružuju naša tela. trećom kožom prijanjaš
uz zvezde. slepim očima primaš poruke pokojnika.
sve dublje silazi brada tvoja u potonule svetove.
uzdižeš ploče sa zakonima. bliži se poslednji pad.
u njemu nestaće svemir. ostaće nemir. nova bića
mešovitih oblika nastaniće se u brezovim šumama.
propašćeš kao posrnuli spasitelj kosmičkog reda -
neprilagođen. i tvoje kosti će nestati i reči ostati.

u gnezd u na zlatnoj litici hrane svoje
potomstvo zgrušanom krvi gospodari
ekstaze i poglavari kućnog obreda.

tri noći padamo u žar. daješ mi moć
vladanja vatrom. u zanosu uspinjem
se na nebo. poučavaš me putem snova
i vizija. magički letim tri godine. pevam
u snu i lutam samotnim mestima. beli
plamen obuzdavam u sredini svoda.
sa visine padam i prodiram u dno duše.
uspravljam se u snežnoj pustinji. spore
i teške su moje pripreme. podržavaš
budnost i vodiš me dalje. povezujem se
sa demonima. u drvu deljem lik očeve
ruke. samotnjak sam u tišini jedinstva.
napuštaju me duhovi prirode. čamim
u obrednoj samoći između predsmrti
i smrti - bez svesti o novom životu. na
zlatnoj litici komadaju moje telo. jedu
me slepi grbavci i ljudi velike bolesti.
srebrna ptica sabira moje nove kosti.
u gnezd u mi daju novo meso, novi lik.
viši vazduh ojačava mi grlo i glas. tvoja
duša me prepoznaje posle putovanja.
grliš me novorođenog u praskozorju.

ko su ova deca	01
ove razvaline nekada	02
razmaženo koračaš bez sna	03
naoko dobra godina	04
redovi drvenih sanduka	05
usnama iskazujemo razum	06
sebičan odabir izraza	07
u prelaznoj zoni	08
na lakat uprt posmatram	09
niže morbidno nebo	10
putnik podiže palac	11
ona jede mišice	12
snopovi dnevne svetlosti	13
njena tri obla neba	14
komešanje u prestonici neumrlih	15
svaki deo bića gori	16
pozdravlja nas	17
vidim u snu otvoreno krilo	18
posmatrači kosmosa	19
šta će biti na kraju gneva	20
budi me zvuk nebeske pforte	21
prolazi vreme u čekanju	22
u gnezdu na zlatnoj litici	23

O autoru

Aslan Mahmuti (1971, Beograd) prevodi književnost na nemački jezik, pre svega poeziju (Miodrag Pavlović, Milutin Petrović, Jovan Zivlak, Radmila Lazić, Ana Ristović, Stevan Tontić, Zoran Bognar i dr.).

»Reči trećeg govora« njegova je druga zbirka pesama.

Radi kao website-koordinator jedne od vodećih evropskih brokerskih kuća. Živi u Nirnbergu, Nemačkoj.

Kontakt

Aslan Mahmuti
Moltkestrasse 7
D – 90429 Nuernberg
Tel.: + 49 172 744 62 92
aslan.mahmuti@poezija.net
<http://www.poezija.net>